

סמל הופמן אביקם
5151066

בן יפה וסלבנו

אח למאיה ואיתי

נולד ב- 19.7.1975

שרת בגדוד 12

נפל ב- 3.7.1994 כ"ד תמוז תשנ"ד

בעת מילוי תפקידו

הופמן, אביקם (אבי) ראובן

בן יפה גל וסילביו ארבל. נולד ביום י"א באב תשל"ה (19.7.1975) בירושלים. אחיהם הצעיר של איתי ומאיה. אבי גדל והתחנך בשכונת הגבעה הצרפתית. את לימודיו החל בבית-הספר היסודי "יאנוש קורצ'ק" והמשיך לתיכון "רנה קסאן", שם למד במגמה החברתית. במהלך לימודיו השתתף במשלחת של בית-הספר לצרפת. מצערתו, התבלט אבי כמנהיג וכאדם חברותי. הוא שיחק בנבחרת הכדורסל של בית-הספר "רנה קסאן", היה מדריך בשבט "עומר" בתנועת "הצופים" והתנדב למדע.

בשנותיו הפנויות אהב לחקוד ולהאזין למוסיקה. בתחילת חודש דצמבר 1993 התגייס אבי לצה"ל. הוא סיים את מסלול הטירונוט כחיל מצטיין ועבר קורסים שונים, בהם קורס נהג נגמ"ש. לאחר שהוכשר כלוחם חי"ר, הוצב אבי בחטיבת גולני. בתפקידו האחרון שימש כמקלען גדודי ועבר לשרת בגדוד "ברק" של גולני. בפלוגה הרובאית. על אף התקופה הקצרה בה הספיק לשרת בשבועיים בלבד, נקלט היטב ובלטו סדמות דומיננטית ואהובה. מפקדיו התרשמו מיכולתו המקצועית, מרמת המוטיבציה הגבוהה ומנטייתו לסייע לזולתו. לצפוף עתיד מזהיר כקצין. בתפקידו האחרון שימש כמקלען גדודי בגדוד "ברק" של גולני. בפלוגה רובאית. על אף התקופה הקצרה בה

ביום כ"ד בתמוז תשנ"ד (3.7.1994) נפל אבי בעת מילוי תפקידו, באיזור מוצב טייבה שבדרום לבנון. אבי נהג בנגמ"ש שהגיע לעמדת תדלוק. כשניגש לסייע בהפעלת משאבת הדלק, הבחין במפקד הנגמ"ש שלו, סמל ערו חודדה, שנפגע בראשו מקו מתת גובה והתחשמל למוות. אבי ניסה להציל את חברו, אך התחשמל אף הוא ונהרג. ארבעה חיללים נוספים נפגעו, כשניסו להגיש עזרה לחבריהם. אבי הובא למנוחת עולמים בבית העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים עוד לא מלאו לו תשע עשרה בנפלו. הותיר הורים, אחות ואח. לאחר מותו הועלה לדרגת סמל.

מפקד גדוד "ברק", בו שירת אבי, כתב למשפחתו באיגרת תנחומים: "אביקם הגיע לגדוד מבסיס האימונים החטיבתי לאחר שסיים הכשרתו כלוחם מצטיין הוצב בפלוגה הרובאית, חוד החנית של גדוד "ברק". תקוות רבות תלינו באביקם, לוחם צעיר, שיצמח ויהיה לקצין בפלוגה הרובאית. כל אלה נגדעו בעודם באיבם, עת זינק לחלץ חברו", שיצמח ויהיה לקצין בפלוגה הרובאית. כל אלה נגדעו בעודם באיבם, עת זינק לחלץ חברו".

לאחר האסון, התפרסמו בעיתונות כתבות רבות אשר תיארו את האסון ואת החקירה שנערכה בעקבותיו. משפחתו של אבי הנציחה את זכרו בהקמת חדר מדעים בבית-הספר היסודי "קורצ'ק", בו למד בצעירותו.

חטיבת גולני באימון ובשגרה

ארוכה, עקובה מדם וקשה. היא "דרך חקרבות של החטיבה" עשרות אחרי-קרב, מאות פעולות ומבצעים ואלף ומאה חללים; הם עזרו נאמנה ומכאיבה למורשת-חקרב, להיסטוריה הצבאית, לפעילות חמצעית... ויחד עם זאת, רבים וטובים מבין רבנות יוצאי החטיבה, חוזרים בנוסטלגיה ובאהבה את תקופת שרותם הסדור. כלוחמים ומפקדים, לא חתנו בקרב. לא ידעו מלחמה כל תקופת שרותם חיתה ב"אימון ובשיגרה". לאלו שבסבב שיתי קבוע היו "יעלים לקר" "יחידים לאימון", יוצאים ל"דגילה" ל"נופש" ול"העסקה"; לאלו שלא נטלו חלק בקרב, וגם לא עברו את הגבול באיזו חדידה או משיטה, לא פגעו באויב, וגם לא חילצו חבר פצוע תחת אש, וגם לא קיבלו צל"ש וכל שרותם הצבאי היה מבט"ש לבט"ש, לכל אלו, הפרק תחת מוקדש...

רק תשאל, ותראה איך הם זוכרים, ואין זה משנה אם שרתו בחטיבה בשנות החמישים או בשנות השמונים; בימי תש"ח, "קדיש", ששת הימים או יום הכיפורים; במלחמת ההתשה ובמרדפים, במבצע לטאני או של"ג במלחמת לבנון או ב"שטחים": אם תשאל ותבקש הם יספרו בהתלהבות ובשמץ געגועים על אותם הימים: על סיווד-בוקר, וה"סיוור האלים", על התצפית והמארב, על נוסט-הלילה ושגרת המוצב... ויעלו על נס את החברות והאחות, ותחושת ההשתייכות והגאווה, בפלוגה, בגדוד, ובחטיבה!

הם זוכרים היטב, כל דורות הלוחמים, את המ"פ המ"ם הסמל והרס"ד, את "המאהל" והשמירות, ההמתנה וה"שמועות", את הכוננות ואת ה"הקפצות" את המסדרים וה"יציאות"... כולם לקחו עמם עם כל הזכרונות את ה"קיטבק" הפק"ל והתד"ל, שקשייה מדים חדגות, אפוד-מגן, ששי"ש, קסדה ואיקספור חזויות...

על כן ראוי לספר על אותם אלפי לוחמים, שלא חסכו זיעה וכל מאמץ, וחזרו רטובים, מריצת-לילה, ממסע ממשות, מעשחת אימונים; אימון "יבש" ו"רטוב", אימון-הפרט, ואימון החטיבה; אימונים בהגנה, בהתקפה, בהבקעה ובכל צורות הלחימה; ביעד-מבוצר, בשטח בנוי, במדבר ובהר... אימון בנגב, בגליל או ברמה, אימון בשת"פ עם שריון, תותחנים או עם הנדסה... מעבד

שרות-מוקשים ולחימה בתעלות, לחימה בצוות-קטן, בחוליה ועם כל הפלוגה... עם חגור-קל, מימיה ורימונים, או עם חגוד מלא, "חגוד פילים", וקפל"ד. עם שכפ"ץ ו"פאוצים" ומחסניות מלאות "נותבים"... עם נשק אישי; "עוזי", "סטן" "צ'כי", "אפ-אן" ו"גליל", עם מגל"ד, ומק"כ, "בווקה" ומא"ג, עם מדגמה... ועם כל שאר אמצעי-הלחימה... כי להיות ב"גולני" פרושו להתאמן עם כל הנשמה, ולשאת בגאווה את ה"כומתה החומה"...

לחיות ב"גולני" פרושו להיות נהג או טבח או פקידה, בסיידת ב"עורב" בפלוגת-הקשר, פלוגת ההנדסה, או ב"מפקדה"; להיות ב"גולני" פרושו להיות חובש, אפסנאי, ש.ג. או קשר, להפעיל אמל"ח מתוחכם ולעשות "עבודות רס"ר"... לחיות בגולני פרושו לרוץ כמו מטווח, עם חגור-מלא וכובע פלדה, ב"יום ספורטי", או במסע, ל"הכרת התמוד" ו/או ל"קבלת הכומתה"... לחיות בגולני פרושו גם לעמוד דום "כמו חיל", כמו קצין כמו לוחם בכל המסדרים, ב"מסדר בוקר" וב"מסדר השכמה", במסדר-המפקד, ובמסדר יציאה; טקס ההשבעה, וטקס קבלת הכומתה, טקס סיום קורס מכ"ם או קצינים, ומסדר-סיום של תקופת האימונים, וטקס זכרון שנתי לכל החללים... להיות ב"גולני" זו אכן חוויה, חוויה אמיתית של "אימון ושיגרה"...

המלוגה המקוללת. 10 הרוגים בשונה

שני החיילים שתתחשמו, החייל שנהרג אתמול
בסוג'ד, והצעה לחתים שנולדו בשנה שנקרה,
השתייפו למלוגה ג' בגודד נולדו

אנחנו חזקים, חזקים יותר ממה שאתם יכול להי
שוד. מלוגה ג' של גולני היא לא שנת מלוגה. אנחנו
מקבלים מכה, כואבים, קמים וממשיכים הלואו - א
מלוגה ג', כך אמר לו לאחרונה אופק, מספר מלוגה ג'
של גולני שאיבדה אתמול לחם בסוג'ד ושמונה דווק,
ראת עמוד ג) איבדה שלוש שני לחמים בחתושם
לוח (ועד חודדה ואביקס חוסמן, מסגרת למעלה וכו'
אנוסס חאחרון איבדה שיבעה לחמים במארב אחד
(אנייל משאל-לוי, גולן חזן, אריח יחיאל, אסף אבני,
אסף טננבאום, ניר זלאיס, צחי דאלי.
בפעם האחרונה שחיו בלבנון, שחיתו עיטם יום
שלם במוצב. יש מה חומר מיוחד של אנשים, חומר
אנושי מיוחד. כשמדברים כאן על 'אחי זה ממש יאחי'
כשמדברים כאן על חבר - זה אמיתי, לא כזה מלוסק
וסינטי, אמר אופק, כל פעם אנחנו כשאיריס את
הסובים בלבנון וממשיכים קדימה. גם השבוע אנחנו
ממשיכים קדימה, חזק".

• אביקס הופמן, שנהרג בעת שניסה להציל את ערו
מתחשמות, נקבר אתמול בהר הזעיר בירושלים. אנחנו פשוט
העדנו אותו, הוא היה אלי", אמר חבריו לפלוגה, הוא היה
אדם מיוחד. אף פעם לא התלונן, לא היה בריכאון ותמיד עורר
אותנו שיהיה בסדר".
אביקס התגייס בנובמבר 1993, הגיע לפלוגה רק לפני
שבועיים. המג"ד ספר לו: "הגעת אלינו כלוחם מצטיין ומהר
מאוד התבלטת כרצינותך ובמרוץ, צעד שיפנה דהיה לקצין.
הכל נקטע כשזינקת להציל חבר".

אביקם הופמן ז"ל

"אביקם מעולם לא נשבר"

זה והצטרף לפלוגה רובאית כרגם. "כלסת כרצינוחך ומרצד. תלינו כר תקוות רבות, שתתקדם בחטיבה ותהיה קצין", ספר לו מפקדו ליד הקבר הפתוח. "היית לוחם מצטיין הכל נקטע אתמול, כשזינקת לחלץ חבר מהתופת. וכךך יישאר עימנו לעד".

לאחר הלוויה, סיפר חבר לפלוגה: "כשנישבר" תי, הוא היה שם ג'מי הנדריסק בטיים, ומעורר אותי שידיה בסדר. אביקם מעולם לא נשבר". חברה של יפה, אימו של אביקם, סיפרה: "אתי מול, מוקדם מאד בבוקר, יפה התקשרה אלי, ואמ' רה שהיא לא יכולה לחזור לישון, כי יש לה בן בלבנון".

אביקם הופמן, בן הזקונים, הותיר אחר ו אח ואחות, והורים, יפה וסילביו.

מאת יעל אבייצוחק

בהתייצעל בירושלים, הובא אתמול לפני חזת רבינו אביקם הופמן, בן 19 במותו. אביקם סיים את בית הספר התיכון "דגה קא" סן בירושלים, כמגמה החברתית. הוא היה "מלך השיכבה".

מורותיו סיפרו אתמול, שעל אביקם תמיד אפי שר היה לסמוך. "ילד מקסים, חברותי, חייכן ותל-מיד מצויין. הוא היה מארגן את המסיבות ואת טקסי סוף השנה, ותמיד כיכב בהם", סיפרה מרכזת השיכבה.

בחודש גובמבר אשתקר התגייס אביקם, אבי כפי חבריו, לחטיבת גולני. לפני שבועיים סיים אביקם את מסלול ההכש-

המשפחה ליד קברו הטרי של אביקם הופמן ז"ל
(בתמונה הקטנה מימין).
אביקם, ככל הנראה, היה הנהג בנגמ"ש הראשון.

יפה חופמן, אמו של אבני ז"ל פותחת לשגן שר הביטחון:

"אני מאשימה גם אותך"

לכבוד
מוטח גור,
שגן שר הביטחון

שמי יפה חופמן. בני, אביקם ז"ל, נהרג כתוצאה מהתחשמלות, היה זה כאשר רץ להציל חבר שהתחשמל, כאשר נגע בכבל של מתח גבוה שהיה תלוי כ- 2 מטר בקירוב מעל הקרקע (במקום 8 עד 10 מטר - כפי שהיה צריך להיות) בכניסה או בסמוך למוצב בדרום לבנון, בו היתה מוצבת יחידתו. האירוע קרה ב- 3 ביולי, ומאז אותו יום אני ומשפחתי לא קיבלנו תשובות לשאלות הכמות: האם לחיילים היה ידע או חידרוך איך לטפל במקרה של התחשמלות. האם היה להם ציוד מתאים לטפל במקרים אלו, לרבות משיכת האנשים המוחשמלים. אני חוששת שגם היום לא מתורככים. ב- 12 ביולי, בישיבה של הכנסת, מטרת שמספר ימים אחרי האסון ביקרת במקום וכל החיילים מסרו לך שהם תודרכו מספר פעמים. זה לגמרי לא נכון. החיילים לא תודרכו כיצד לנהוג במקרה של התחשמלות. בדיווח שלך לכנסת אתה מבזה את זיכרו של בני אביקם. אני מלאה כעס. בנוסף לרגשות תיסכול, כאב ואכזבה, אני חוזרת כל יום לשאלה - איך יכולתי למסור בידי צב"ל את החשוב לי ביותר, בשר מבשרי, אבי שטרם מלאו לו 19 שנה, אשר בלי תדריך, רץ להציל את חיי חברו. אני רק יכולה להצטער שבני אבי הלך כגלל ושלנות של משרדכם. בשבת האחרונה שלו בבית אמר לי בני: "אמא, אם לשרת את המולדת, זה המקום, לבנון". אני יכולה רק לומר שאני מאשימה גם אותך במותו של בני.

יפה חופמן

חברים עד הסוף

הרביעייה של הגבעה, בטויל הרובינזון במיקוםם בזמן השנה. אבי הופמן על, תומר סריבס, לירון ברגס, עידו לסקוב

אביבם (אבי) הופמן על, תמיד נכרס אחריו כל הכנות

קראו להם "הרביעייה של הגבעה". תומר, עידו, לירון ואבי גדלו יחד בגבעה הצרפתית בירושלים, למדו יחד, בילו יחד. עכשיו הם שלושה. אבי הופמן רץ להציל חייל שהתחשמל, ומת יחד איתו. כזה היה, הם אומרים, חבר אמיתי - הכאב של משפחתו והבריו מהול בזעם רב. "הצבא מטייה" הם מאשימים. "מחד זה יכול לקרות שוב"

תמונות מתקופת השרות הצבאי

אם היסטוריה

"מי חלם שכן יהיה, שסבבה זילות אלא אטלו,
תהפוך מן הד ותהיה אסתור אמתך קצמה!"

במלכים שבהם אלה מתקשר אפנים תמיד
תערים אשש טמוכ. (אכן גם לא אלוהים על הקיים!)

אלת הקיסין או אלת חוכמת החיים-אין אלו,
אך בהתקשר התשוב אלו הוא אפלט להיות תערים.

הסתנק הוא ואל אורקל!

עידן ברוך (אמ"ס)

אבי (קס) חוסאן - ז'.

קצתו ביתו שבנה חודשים או קצת, אך ביתו לא היה שווה
אלו שם לא הייתה קצתם וגם ברצליה הכי קטנים חיות.

היה הבנה של כללי ואימדיק העליונים הניחו זאת ואלו שנק.
אין אתה שאל הכי את אבי.

כשקיבלו סק"ים קיבלת את הארבעה, לא אהבת אותה, אך
תפסקת כמו ככה אמרת.

במאי 1944/13/6 היינו ביתו ה הפלוגה בסגם האחרונה באו"ם
ואז הפענו את שאתה עזב אותנו ונאמר ז'באית. אך
עצמית אצד אונתו שגיד ותראה בגדוד.

אנחנו עינו אלכין ונשדו מאק בסגם האחרונה עם
העליונים, אמרנו אנחנו ואלו שאלו!

ובמאי 1944/13/7 הנתת את חר טו תמיד, אך לא
חזרת.

אבי! השארת את חותמך על עשרות שעות שבורים.
אולי אתה לא נשכח אותך את הכאב הרב שחשית
נישאת עמו חסד ויניו.

בורים עיניך טוהבים

פאלגה או
נבאכה צ'91

